

Bogár László: „Mi a magyar most?”

2013 április 29. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az elmúlt években egyre gyakrabban hangzott el különböz? összejöveteleken, hogy jól van most már, gyerekek, éppen eleget beszéltünk a diagnózisról, mindent tudunk már a helyzetünkr?l, de beszéljünk végre a terápiáról, vagyis arról, hogy mi a teend?.

Vegyük észre, hogy az orvosi hasonlat valószín?leg nem véletlen, mindnyájan érezzük, hogy mind az egész emberi lét, mind a magyarság súlyosan beteg, és a feladat sebeink begyógyítása volna. Igen ám, de hogyan? Sietek el?rebocsátani, hogy a választ én sem tudom, így legfeljebb arra vállalkozom, hogy felsoroljam, mi mindent kellene el?zetesen végiggondolni ahhoz, hogy eljussunk a cselekvésig.

El?ször is azzal kellene számot vetnünk, hogy ahhoz, hogy egy emberi közösség nyíltan beszéljen a helyzetér?l, és megbeszélje a teend?it, mindenekel?tt olyan közös „nyelvre” van szüksége, amely ezt lehet?vé teszi. Vagyis egy olyan elbeszélési módra, amely egységes értelmezési keretbe ágyazva és egységes fogalomkészlettel elemzi a felvet?d? kérdéseket. Vitatkozni is csak azok tudnak, legalábbis konstruktív módon, akik ebben a közös nyelvben egyetértenek.

Ma Magyarországon ennek a legelemibb feltételei sincsenek meg! A közös nyelv helyett egy indulatokkal terhes verbális polgárháború folyik, meglehet?sen vészterhesen. A szavak szerencsére közvetlenül nem tudnak ölni, mert akkor már több ezer halálos áldozata lenne ennek a szófegyverekkel vívott, kegyetlen és áldz háborúságnak. Ez azonban ne nyugtasson meg minket, mert bár a szavak közvetlenül valóban nem tudnak ölni, de hosszú távon annál inkább kifejthetik pusztító hatásukat. Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy például a francia forradalom iszonyú öldöklése is úgy kezd?dött, hogy legalább egy évtizeden át fokozatosan hiszterizálták a közbeszédet azok az er?k, amelyek persze akkor is „láthatatlanok”, s?t „nem is léteztek”. A Marat- és Desmoulin-féle brutális

médiaterroristák, akiknek mai magyar megfelel?it pontosan beazonosíthatnánk, ha volna merszünk, valójában csak bábfigurák voltak. A „zsinórpadlás urai” pedig akkor is elégedetten dörzsölgették a kezüket, látván kreatúráik pusztító s egyben önpusztító ámokfutását. A közös nyelv egyre fokozódó hiánya önmagában is elégséges volna a teend?kkel kapcsolatos emberséges vita lefolytatásához, de sajnos van más gond is. Tegyük még hozzá, hogy csak a közös nyelv teheti lehet?vé egy emberi közösség számára az átgondolt, összehangolt cselekvést, mert ha nem így tesz, helyzetének megjavítása helyett még annál is rosszabb helyzetbe man?verezheti magát, mint amilyenben éppen van. Mert sajnos mindig van rosszabb, bár sokszor hittük és hisszük azt, hogy ennél rosszabb már nem lehet. Mindig van rosszabb, most például a magyarság anyagilag, fizikailag, lelkileg, s erkölcsileg, szellemileg is rosszabb állapotban van, mint harminc, negyven évvel ezel?tt, amikor pedig azt hittük, hogy annál rosszabb már nem lehet. De mint kiderült, mégis lehetett. Igaz, ma egészen más miatt és másként rossz, amib?l is kiderül, hogy a történelmi negatívumok igen változatos szerkezetekben mutatják meg magukat.

Szembe kellene néznünk azzal is, hogy mivel minden mondatnak van alanya és állítmánya, a magyarság nemzetstratégiai cselekvési íve is erre a logikára kellene, hogy épüljön. Tehát el kellene töprengenünk azon, hogy ki is volna a nemzeti cselekvés alanya. Vagy még nyersebben fogalmazva, ki a magyar, még pontosabban, ahogy Berzsenyi fogalmazott: „Mi a magyar most?” A probléma mennyiségi és min?ségi szempontból egyaránt izgalmas és persze módfelett kényes kérdésekre világít rá. Ma nyolcmillió olyan feln?tt állampolgár van, akinek „papírja van” arról – ezt a „papírt” választójognak hívják –, hogy az önmaga újrateremtési folyamataira nézve felel?s döntéseket hozó magyar nemzethez tartozik. De vajon valóban ez lenne az egységes magyar nemzet? Amikor éppen azt látjuk, hogy hamis törésvonalak mentén ravaszul összeeszkábált álproblémák tömegét csócsálja nap mint nap. Miközben a valóságos összefüggések mélyszerkezetét nemcsak hogy nem érti, de azt sem tudja, hogy egyáltalán mit kellene megértenie. A nyugatias demokrácia azért színjáték csupán, mert résztvev?inek dönt? többsége eleve megfosztatott attól, hogy kompetens legyen saját életére vonatkozó döntéseinek meghozatalában. Ne szépítsük, e nyolcmillió magyar állampolgár dönt? többségének elemi szinten sincs fogalma arról, hogy mi történik vele, így semmiféle felel?s döntés meghozatalára nem képes. Hozzá kell tenni, hogy az emiatt viselt iszonyú történelmi felel?sség csak kisebb részben az övé. Az, hogy már évszázadok óta „vezetteti magát szembekötve, vakon”, els?sorban urainak felel?ssége, akik ahelyett, hogy szolgálnák a szakrális felel?sségükre bízott népet, kiszolgáltatják azt a mindenkori birodalmaknak. Ahogy Juhász Ferenc írja a Dózsa-paraszthábor?ról szóló, megrendít? eposzában: „Id?kbe látó szemetek nem volt, de kezetek, hogy a hazát a sírba taszítsa, igen.” Az önámító hazugságok és félelmek tengerében egymást rontják a felül és alul lév?k. A maradék magyarságnak tehát legel?ször is azzal kellene szembenéznie, hogy „kik vagyunk, és mit akarunk”, vagyis ki a nemzetstratégiai cselekvés alanya, és mit állít a nemzet jöv?jér?l ez az alany. Miel?tt tehát a teend?kr?l szólnánk, nem ártana a cselekvés alapvet? feltételeir?l is szót váltani.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló